

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.379 van 20 mei 2011
in de zaak A. 194.119/X-14.415.**

In zake : Robert LANGHENDRIES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Levert
kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
Louizalaan 149/22
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Boomstraat 14/3
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de gemeente SINT-GENESIUS-RODE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 september 2009, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 25 juni 2009 van de gewestelijke
stedenbouwkundige ambtenaar houdende afgifte aan de gemeente
Sint-Genesius-Rode van de stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren
van twee overstorten op percelen gelegen te Sint-Genesius-Rode,
Sint-Annalaan/Zonnelaan, kadastraal bekend sectie B, nrs. 69/h, 69/l en 70/l en
sectie E, nrs. 43/c67 en 43/d67.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 202.426 van 29 maart 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

De tussenkomen partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 21 september 2010. De tussenkomen partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 april 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Audrey Adam, die loco advocaat Philippe Levert verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de tussenkomen partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 21 november 2008 dient de tussenkomende partij bij de diensten van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor “de uitvoering van twee overstorten” aan de Zonne- en de Sint-Annalaan te Sint-Genesius-Rode.

De tussenkomende partij wenst in het raam van haar beleid op het gebied van riolering en waterbeheersing aanpassingswerken te verrichten aan twee bestaande ondergrondse overstortinstallaties die bestemd zijn om bij hevige regenval overtollig regenwater af te voeren.

Meer bepaald gaat het om twee dicht bij elkaar gelegen sites aan de Sint-Annalaan, waar het bestaande overstort volledig zou worden vervangen, en aan de Zonnelaan, waar het overstort moet worden aangepast.

4. De betrokken terreinen zijn volgens het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen in natuurgebied.

Ze zijn niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling.

5. Op 7 januari 2009 deelt de afdeling Onroerend Erfgoed Vlaams-Brabant van het agentschap R-O-Vlaanderen mee geen bezwaren te hebben tegen de werken.

De dienst Waterlopen van de provincie Vlaams-Brabant verleent op 5 februari 2009 een gunstig wateradvies in het raam van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

Het advies dat gevraagd wordt aan het agentschap Natuur en Bos, wordt niet verstrekt.

6. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek dat wordt gehouden van 20 februari 2009 tot en met 23 maart 2009 worden er drie bezwaarschriften ingediend, waaronder één door de verzoeker.

Op 14 mei 2009 bespreekt en weerlegt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode deze bezwaren.

7. Met het bestreden besluit van 25 juni 2009 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

IV. De regelmatigheid van de rechtspleging

8. De memorie van antwoord werd laattijdig ingediend. Zij dient overeenkomstig artikel 21, vijfde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State uit de debatten te worden geweerd.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

9. De verzoeker steunt zijn belang bij het annulatieberoep op het feit dat hij eigenaar is “van een van de percelen waarop de stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft”, meer bepaald het perceel kadastraal bekend sectie B, nr. 69/h.

10. De tussenkomende partij merkt op dat de verzoeker zijn beroep tot dit belang van eigenaar beperkt en dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning in twee onderdelen kan worden gesplitst vermits ze slaat “op de uitvoering van werken aan bestaande overstorten op twee locaties die zich op meer dan 400 meter van elkaar bevinden”. Zij werpt op dat de verzoeker slechts belang heeft voor het deel van de werken dat uitgevoerd wordt op de percelen gelegen aan de Sint-Annalaan, waaronder het voormelde perceel en dat de “eventuele (...) nietigverklaring (...) tot die werken (dient) te worden beperkt”.

11. De verzoeker gaat niet in op deze exceptie die in het auditorsverslag wordt bijgetreden.

12. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de betrokken vergunning afzonderlijke werken op onderscheiden locaties betreft, hetgeen in de aanvraag veruitwendigd wordt door de afzonderlijke plannen per locatie die bij de aanvraag worden gevoegd, zodat kan worden aangenomen dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning deelbaar is. Het belang van de verzoeker is in de gegeven omstandigheden beperkt tot de in de bestreden stedenbouwkundige vergunning aan de Sint-Annalaan vergunde werken.

De exceptie is gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: het decreet natuurbehoud), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dat de ligging van de bouwpercelen in natuurgebied de natuurtoets noodzakelijk maakt, temeer “omdat er ondergrondse werken zullen worden uitgevoerd die zo mogelijk nog een grotere invloed hebben op de bestaande vegetatie en het bestaande (beschermde) natuurbestand”. Hij stelt dat “de vergunningverlenende overheid zich (op geen enkele wijze) de vraag (stelt) of deze schade wel vermijdbaar is of te voorkomen valt” en dat “elke verwijzing naar de natuurtoets of de wettelijke bepalingen die de natuurtoets voorschrijven” ontbreekt zodat “de beslissing niet alleen formeel gebreken vertoont, maar tevens materieel gebrekkig is gemotiveerd en de

vergunningverlenende overheid onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing”. De verantwoording in het bestreden besluit “waarom artikel 20 van het KB van 28 december 1972 van toepassing zou zijn en (die) tevens ook de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening bevat, kan onvoldoende ook doorgaan als een natuurtoets”.

14. De tussenkomenende partij argumenteert dat de verzoeker niet aangeeft “welke schade volgens hem vermeden had kunnen worden” en dat hij derhalve niet bewijst “dat er in deze inderdaad nagelaten werd om ervoor te zorgen dat vermijdbare schade ontstaat”. Zij stelt nog dat de vergunningverlenende overheid “wel degelijk oog (heeft) gehad voor de impact van de aangevraagde werken op de natuur, en (...) die impact in zijn beoordeling (heeft) betrokken” en dat de natuurtoets niet “vereist (...) dat hiervoor een specifieke motivering wordt opgesteld”.

Beoordeling

15. Artikel 16, § 1 van het decreet natuurbehoud luidt als volgt:

“In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen”.

Die zorgplicht is onder meer opgelegd aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, als deze een aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning dient te beoordelen. Als hij wordt gevat door een vergunningsaanvraag, dient hij er zorg voor te dragen dat er door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning geen vermijdbare schade aan de natuur ontstaat.

Dat de vergunningverlenende overheid de haar door artikel 16, § 1 van het decreet natuurbehoud opgelegde zorgplicht is nagekomen moet blijken, zoniet uit het bestreden besluit zelf, dan toch uit de stukken van het dossier.

De bestreden stedenbouwkundige vergunning overweegt dienaangaande wat volgt:

“Op 01/12/2008 heb ik advies gevraagd aan AGENTSCHAP NATUUR EN BOS.

Ik heb na meer dan 30 dagen na de adviesvraag geen antwoord ontvangen, zodat ik aanneem dat (het) AGENTSCHAP NATUUR EN BOS geen bezwaar heeft tegen de aanvraag. In een vroeger dossier voor de aanvraag van 3 overstorten, waaronder huidige overstorten waren begrepen, werd op 27 april 2007 een gunstig advies uitgebracht.

(...)

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De constructies worden hoofdzakelijk ondergronds voorzien ter hoogte van bestaande constructies. De inplanting is aansluitend bij bestaande bebouwing en wegenis. De tijdelijke werkzones worden na de werken hersteld in hun oorspronkelijke staat. Het ontwerp brengt gelet op het voorgaande, de goede ruimtelijke ordening van het gebied niet in het gedrang.

De gevraagde constructies stemmen niet overeen met artikel 13 van de planologische voorschriften van het KB van 28/12/1972 betreffende de toepassing en inrichting van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gevoegd bij het gewestplan Halle Vilvoorde Asse.

Volgens artikel 20 van hetzelfde KB kunnen bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daartoe bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze te verenigen zijn (met) de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het gebied. De constructies worden hoofdzakelijk ondergronds voorzien en zijn ter vervanging van bestaande constructies. Bijgevolg is de ruimtelijke impact op het gebied beperkt. De impact op de natuurwaarde is gelet op het advies van Onroerend Erfgoed en van het Agentschap Natuur en Bos, ook eerder beperkt en aanvaardbaar. Mits de tijdelijke werkzones na de werken worden hersteld in hun oorspronkelijke toestand en de gerooide beplantingen worden heraangeplant zal het ingediende project zich op voldoende wijze integreren in zijn omgeving en in overeenstemming zijn met de goede plaatselijke ordening van het gebied.

ALGEMENE CONCLUSIE

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving”.

Het gunstig advies van 27 april 2007 van het agentschap voor Natuur en Bos waarnaar het bestreden besluit verwijst, stelt wat volgt:

“De aanvraag heeft betrekking op de aanleg van drie overstorten, een ondergronds bufferbekken en een DWA-leiding in de Paardenstraat, Monniksweg, Zonnelaan, Sint-Annalaan en Handstraat te Sint-Genesius-Rode. De werken zijn niet gelegen binnen de perimeters van de gebieden

die voor het natuurbehoud van prioritair belang zijn (o.a. Vlaams ecologisch netwerk, speciale beschermingszones in het kader van de vogel- en habitatrichtlijn, natuurreservaten). Het project werd reeds op het terrein toegelicht door een vertegenwoordiger van Aquafin. De aangesneden natuurgebieden van het gewestplan zijn vaak bebouwd, maken deel uit van een uitgestrekte tuin en zijn omringd door residentiële wijken waardoor er voor het project weinig locatiealternatieven mogelijk zijn.

De stedenbouwkundige aanvraag wordt, gezien de feitelijke toestand, gunstig geadviseerd door het Agentschap voor Natuur en Bos”.

16. De verwijzing naar het voormelde advies van 27 april 2007 van het agentschap voor Natuur en Bos kan niet dienend worden ingeroepen voor het nakomen van de natuurtoets zoals bedoeld in artikel 16, § 1 van het decreet natuurbehoud vermits het zich ertoe beperkt te stellen dat “de aangesneden natuurgebieden (...) vaak bebouwd (zijn)”, “deel uit(maken) van een uitgestrekte tuin” en “omringd (zijn) door residentiële wijken waardoor er voor het project weinig locatiealternatieven mogelijk zijn”. Het zegt immers niets over het nakomen van de zorgplicht door de vergunningverlenende overheid om bij het inwilligen van deze vergunningaanvraag vermijdbare schade aan de natuur te voorkomen, te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen. Wel integendeel, het advies blijkt aan deze zorgplicht geheel voorbij te gaan.

17. In het bestreden besluit wordt op grond van dit advies van 27 april 2007 van het agentschap voor Natuur en Bos aangenomen dat “de impact op de natuurwaarde (...) eerder beperkt en aanvaardbaar” is. Hieruit moet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat de vergunningverlenende overheid aanneemt dat de aangevraagde werken - al dan niet vermijdbare - schade aan de natuur zullen toebrengen. De kwestieuze percelen zijn overigens in natuurgebied gelegen en uit de verdere overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat “beplantingen” moeten worden gerooid en heraangeplant voor het uitvoeren van de vergunde werken. In die omstandigheden komt het niet aan de verzoeker toe om aan te geven welke vermijdbare schade aan de natuur aldaar had kunnen worden vermeden bij de vergunningverlening. Deze overweging in het bestreden besluit laat door de algemene en vage formulering evenwel niet toe na te gaan welke van de vergunde handelingen welke schade aan de aldaar aanwezige natuur kan of zal veroorzaken. Het feit dat die schade “beperkt en aanvaardbaar” wordt

genoemd doet niets af aan deze vaststellingen. In het bestreden besluit wordt vervolgens weliswaar overwogen dat “het ingediende project zich op voldoende wijze (zal) integreren in zijn omgeving en in overeenstemming (zal) zijn met de goede plaatselijke ordening van het gebied” “mits” “de tijdelijke werkzones na de werken worden hersteld in hun oorspronkelijke toestand en de gerooide beplantingen worden heraangeplant”, maar in het beschikkend deel wordt verzuimd een dergelijke voorwaarde op te leggen. Nog daargelaten de vaststelling dat deze aan de aanvrager niet opgelegde voorwaarde niet in functie staat van de voormelde zorgplicht tot herstel van de schade aan de natuur, doch in functie van een goede ruimtelijke ordening, waaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat zulks een herstel van de vermijdbare schade aan de natuur impliceert, klemmt deze vaststelling des te meer nu uit de vergunde aanvraag zelf, meer bepaald de daarbij horende plannen of de “verklarende nota” of enig ander stuk, niet kan worden afgeleid waar de tijdelijke werkzones zich situeren en/of “bepantingen” zullen worden gerooid en heraangeplant.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

18. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 13 en 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit), van “de verplichting tot het toetsen van de goede ruimtelijke ordening”, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, van “artikel 1 van het KB van 22 september 1980”, van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt onder meer dat “de percelen die het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing (...) in een natuurgebied” zijn gelegen volgens het geldende gewestplan, dat volgens artikel 13 van het inrichtingsbesluit in natuurgebied enkel jagers- en vissershutten kunnen worden

gebouwd voor zover deze niet kunnen worden gebruikt als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk en dat artikel 20 van hetzelfde besluit “wel toe(laat) om ook buiten de daarvoor bestemde gebieden werken toe te staan voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen, maar (...) wel de voorwaarde (stelt) dat deze werken verenigbaar moeten zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied”. Voorts stelt hij dat “dermate ondergrondse werken (evident) kennelijk onverenigbaar zijn met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied” omdat die werken “en het rooien van waardevolle vegetatie” “een schending (zijn) van de algemene bestemming van het natuurgebied” en er geen “voorwaarde wordt opgelegd tot het uitvoeren van het nodige herstel aan de vegetatie” en dat “uit dit alles volgt dat (...) niet (kan) worden gesteld dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en draagkrachtig is” waartoe “een zorgvuldige overheid (...) nochtans verplicht” is.

19. De tussenkommende partij repliceert dat de motieven van het bestreden besluit, met name dat het gaat om grotendeels ondergrondse constructies die bestaande constructies vervangen en die daarom een beperkte ruimtelijke impact hebben en die gunstig geadviseerd werden door de afdeling Onroerend Erfgoed en het agentschap voor Natuur en Bos en dat de tijdelijke werfzones na uitvoering van de werken opnieuw zullen worden aangelegd, in redelijkheid het oordeel “dat de werken aanvaardbaar zijn” kunnen schragen.

Beoordeling

20. Wanneer de vergunningverlenende overheid beslist gebruik te maken van de afwijkingsbepaling van artikel 20 van het inrichtingsbesluit, om in strijd met de bindende gewestplanbestemming een stedenbouwkundige vergunning te verlenen, kan dit enkel op voorwaarde dat de aangevraagde werken verenigbaar zijn met de “algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied”.

Bij het beoordelen van de aanvraag moet worden nagegaan of aan deze voorwaarden is voldaan en de resultaten van dit onderzoek moeten, in

het licht van de vereisten van de motiveringswet, bovendien terug te vinden zijn in de tekst van het uiteindelijke besluit over de aanvraag.

Als uitzondering op de regel van de bindende kracht van de aanlegplannen, moet artikel 20 van het inrichtingsbesluit in beperkende zin worden uitgelegd.

Het feit dat de met de bestreden vergunning toegelaten werken “grotendeels ondergrondse constructies” of de “vervanging/aanpassing van bestaande constructies” betreffen, doet niets af aan de voormelde regels.

21. Uit de bespreking hiervoor van het tweede middel is reeds gebleken dat niet kan worden aangenomen dat de aanvrager bij het verlenen van de bestreden vergunning de voorwaarde is opgelegd om “de tijdelijke werkzones na de werken (...) in hun oorspronkelijke toestand” te herstellen en “de gerooide beplantingen” opnieuw aan te planten. Dit motief kan derhalve niet worden ingeroepen om de nakoming van de vereisten van artikel 20 van het inrichtingsbesluit te staven.

22. In het bestreden besluit wordt gesteld dat de aangevraagde werken “principieel in strijd (zijn) met het van kracht zijnde (gewest)plan”, maar in toepassing van artikel 20 van het inrichtingsbesluit “onder bepaalde voorwaarden buiten de daartoe bestemde gebieden kunnen worden toegestaan”. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de toetsing aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 van het inrichtingsbesluit enkel motiveert door te stellen dat “de constructies (...) hoofdzakelijk ondergronds (worden) voorzien en (...) ter vervanging (zijn) van bestaande constructies”, waaruit dan wordt afgeleid dat “de ruimtelijke impact op het gebied beperkt” is. In zoverre in het bestreden besluit wordt verwezen naar adviezen ter verantwoording van de conclusie dat “de impact op de natuurwaarde (...) eerder beperkt en aanvaardbaar” is, dient te worden vastgesteld dat het advies van de afdeling Onroerend Erfgoed Vlaams-Brabant zich beperkt tot de ongemotiveerde mededeling dat het agentschap “geen bezwaren heeft tegen het uitvoeren van de aangevraagde werken” en dat het agentschap voor Natuur en Bos in een advies met betrekking tot een eerdere aanvraag niet verder komt dan

de vaststelling dat “de aangesneden natuurgebieden (...) vaak bebouwd (zijn), (...) deel uit(maken) van een uitgestrekte tuin en (...) omringd (zijn) door residentiële wijken waardoor er voor het project weinig locatiealternatieven mogelijk zijn” om op basis daarvan gunstig te adviseren “gezien de feitelijke toestand”. In de gegeven omstandigheden kon de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in het bestreden besluit niet aannemen dat het agentschap voor Natuur en Bos “geen bezwaar heeft tegen de aanvraag” omdat het geen advies over de aanvraag heeft verstrekt en konden de werken aan de Sint-Annalaan niet zonder meer vergund worden onder de enkele motivering dat “de constructies (...) hoofdzakelijk ondergronds (worden) voorzien en (...) ter vervanging van bestaande constructies” en daarom een beperkte “ruimtelijke impact (hebben) op het gebied”. De desbetreffende motivering is dan ook niet afdoende.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 25 juni 2009 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar houdende afgifte aan de gemeente Sint-Genesius-Rode van de stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van twee overstorten op percelen gelegen te Sint-Genesius-Rode, Sint-Annalaan/Zonnelaan, kadastraal bekend sectie B, nrs. 69/h, 69/l en 70/l en sectie E, nrs. 43/c67 en 43/d67, in zoverre het de aan de Sint-Annalaan vergunde werken betreft.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig mei 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens